

ထု ဌာ ဝ တီ ဓ ဝ

မင်းသိင်္ခ

ရှာဖွေရေးကုန် မင်းသား

ဒုတိယအကြိမ်

အခန်း(၁)

ကောင်းနိုင် ခွေးချေးဖြစ်သွားခြင်း

အချိန်ကား ၁၉၄၈-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကြီး လွတ်လပ်ရေးရပြီးစကာလ ဖြစ်၏။ နေရာကား ရန်ကုန်မြို့မှ မြောက်ဘက်သို့ မိုင်(၃၀)ခန့် သွားရသောနေရာတွင် ရှိသည့် နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ကာလမှာ စစ်ကြီးပြီးစကာလ ဖြစ်၏။ စစ်ဖြစ်နေစဉ်ကာလအတွင်းက ကျောင်းသားများ ကျောင်း မတက်ရဘဲ ရှိသဖြင့် အချို့မှာ အရွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ပညာရေးဌာနမှ မြို့တိုင်းတွင် ပို့(စ်)ပရိုင် မာရီခေါ် မူလတန်းလွန်ကျောင်းများ ဖွင့်ပေးထား၏။ စစ်မဖြစ်မီ မိမိတက်ခဲ့သော အတန်းကို ခိုင်လုံစွာ ဖော်ပြ၍ ထိုကျောင်းတွင် တက်လိုသောအတန်းကို လျှောက်ထားကာ တက်ခွင့်ရ၏။ ကျောင်းသားအများ စုမှာ ကျောင်းနှင့် စိမ်းနေသောကြောင့် စာမလိုက်နိုင်ကြဘဲရှိရကား ပြင်ပမှ အလွတ်ပညာသင် ကျောင်းဆရာများကို အားကိုးအားထား ပြုကြရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကာလတွင် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းများ ၊ အလုပ်သမားများ တက်နိုင်ရန်အတွက် ဦးစားပေး၍ ဖွင့်သော ညကျောင်းများ အလျှိုအလျှို ပေါ်ပေါက် လာလေတော့၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သော နယ်မြို့ကလေးတွင် ညကျောင်းများ များစွာရှိသည့်အနက် ဆရာဦးသော်ကောင်းဆိုသူ ၏ ညကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်

ကျောင်းစားပင် လက်ခံသောကြောင့် ပို၍ စည်ကားလေ၏။

ဆရာဦးသော်ကောင်းသည် စစ်မဖြစ်မီက ထောင်မှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ထောင်မှူးအလုပ်မှ ထွက်၍ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ဆရာဦးသော်ကောင်းသည် နေ့ဘက် တွင် ပို့(စ်)ပရိုင်မာရီကျောင်း၌ (၇)တန်း၊ (၈)တန်းကို ပြသော သင်္ချာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏ ညကျောင်း၌ မူ သူသည် ဘာသာစုံကို ပြရလေ၏။

သူ၏ ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် နယ်မှ လာ၍ တက်သော ကျောင်းသားကလေး (၈)ဦးရှိ လေ၏။ ထိုကျောင်းသားကလေး (၈)ဦးအနက် (၇)ဦးမှာ တောသူဌေးသားကလေးများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ကျောင်းသား ကလေးတစ်ဦးမှာ မူ တောဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်ရပ်နေရသော မိဘမဲ့ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုတောဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်က ထိုကျောင်းသားကလေးအတွက် ကျောင်းလခနှင့် ဘော်ဒါစရိတ်ကို စွန့်ကြဲလေ၏။ ထိုကျောင်းသားကလေးသည် ကျောင်းသား(၈)ဦးရှိသည့်အနက် လွန်စွာမှ ချို့ငဲ့သော ကျောင်းသား ကလေး ဖြစ်၏။ သူ၏ အမည်မှာ မောင်ကောင်းနိုင်ဟူ၍ ဖြစ်သော်လည်း ဘော်ဒါကျောင်းသားကလေးများက စု၍ ပြု လုပ်သော ပျော်ပွဲစားထွက်ခြင်း၊ ညစာချက်စားခြင်း ကိစ္စတို့ တွင် ငွေကြေးခွဲတမ်းခွဲသောအခါ မည်သည့်အခါမှ ထည့်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ကျောင်းသားကလေးက လူရေတွက်သောအခါ ကျန်ကျောင်းသား ကလေးတစ်ဦးက -

"ဒီကောင့်ကို ထည့်မရပါနဲ့ ကွာ...ဒီကောင်က ပိုက်ဆံမထည့်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီကောင့်ကို ခွေးချေးလို့ သာ သဘော ထားလိုက်ပါ..."ဟု ကင်ပွန်း

တပ်လိုက်သောကြောင့် ကောင်းနိုင်ခများမှာ ထိုကျောင်းတွင် ကောင်းနိုင်
ဆိုသော အမည် မှ ခွေးချေးဟူသောအမည်ကို ရရှိသွားလေတော့သတ
ည်း။

* * * *

အခန်း(၂)

ကျေးကျွန်ပမာ

ခွေးချေးသည် ဘော်ဒါကျောင်းသားများ စားရန်နှင့် တစ်အိမ်သား အားလုံးစားရန်အတွက် ထမင်းချက်ရ၏။ ထင်းခွဲရ၏။ ထိုအလုပ်များ ပြီးလျှင် ဆရာကတော်က အဝတ်လျှော်ခိုင်း၏။ စောင်များ ၊ ခြင်ထောင် များ ၊ အိပ်ရာခင်းများ လျှော်ရ၏။ ထိုသို့ လျှော်ရာတွင် ဆရာကတော်သည် သူဝတ်သောအင်္ကျီနှင့် သူ၏ သမီးဝတ်သော အင်္ကျီပါလျှော်ရန် ထည့်ပေးထားတတ်၏။ သူ၏ သမီးကလေးသည် ခွေးချေးတို့ နှင့် ရွယ်တူခန့် ရှိ၏။ ငယ်စဉ်က ‘ရှုရိန်’ဆိုသော ကုလားမကြီး ထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးသဖြင့် ၎င်း၏ အမည်ပါ ရှုရိန်ဟူ၍ တွင် သွားလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ခွေးချေးသည် အဝတ်များ လျှော်ရန်အတွက် အဝတ်များကို ပုံးထဲတွင် ထည့်ကာ ရေစိမ်ထား၏။ ထိုအချိန်၌ ရှုရိန် ရောက် လာပြီးလျှင် ရေစိမ်ထားသောအဝတ်များ အတွင်းမှ သူ၏ အင်္ကျီကိုနှိုက်ယူကာ လက်အုပ်ချီ၍ ပြလေ၏။ အမိပွယ်မှာ ‘ကန်တော့ပါတယ်၊ သူ့အင်္ကျီတွေကို မလျှော်ပါနဲ့ ’ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ရှုရိန်သည် စကား မပြောတတ်ရှာပေ။ နားလည်း ကောင်းစွာမကြားသောကြောင့် စာလည်း ကောင်းစွာသင်၍ မရပေ။ ထို့ကြောင့် ရှုရိန် စကားပြောသောအခါတွင် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ ပြောရရှာလေ၏။

ရှုရိန်၏ မိခင်သည် အစဉ်သဖြင့်လိုလို ခွေးချေးအတွက် ဟင်းချန်မထားတတ်ချေ။ ဟင်းနှင့်စားရန်လည်း ခွင့်မပြုချေ။ ဤအဖြစ်ကိုသိသော ရှုရိန်သည် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးထမင်းစား သောအခါ ၎င်းက လာ၍ ဟင်းများ ထည့်ပေးတတ်၏။ ခွေးချေးသည် အဝတ်များ လျှော်ပြီးသောအခါ ခြောက်လျှင် မီးပူတိုက်ပေးရ၏။ စာသင်ခန်းရှိ သောက်ရေအိုးများကို ရေဖြည့်ပေးရ၏။ ထို့အတူ အိမ်သာသုံး ရေအိုးများကိုလည်း ရေဖြည့်ပေးရ၏။ ထမင်းကို ခွေးချေးကချက်၍ ဟင်းကိုမူ ဒေါ်ထွေးဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ချက်ရ၏။

၎င်းဒေါ်ထွေးမှာ ဆရာဦးသော်ကောင်း ထောင်မှူးလုပ်စဉ်က ခိုးမှုဖြင့်နှစ်ကြိမ်၊ လိမ်မှုဖြင့်တစ်ကြိမ် ထောင်ကျခဲ့ဖူးသော အကျဉ်းသူမကြီး ဖြစ်၏။ ထောင်ကလွတ်သောအခါ၌ မှီခိုရန် ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိသောကြောင့် ထောင်မှူးအိမ်၌ပင် လာရောက်မှီခိုကပ်ရပ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ကပ်ရပ်နေသော်လည်း ဟင်းချက်ခြင်း၊ ဆရာ ကတော်ကို နှိပ်ပေးခြင်း စသော ဝေယျာဝစ္စများကိုမူ အားလပ်သည် မရှိ လုပ်ပေးရရှာ၏။

ဆရာ၏ သားကလေးသည် လွန်စွာမိုက်ရိုင်းလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ထွေးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်လိုလျှင် ကန်၏။ ကြက်မွေးဖြင့် ရိုက်လိုလျှင် ရိုက်၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအိမ်တွင် ခွေးချေးနှင့် ဒေါ်ထွေးတို့ သည် ကျွန်ခံနေရသော ကျွန်များကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ဆရာကတော်သည် ခွေးချေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မျက်နှာသာပေးသည် ဟူ၍ မရှိပေ။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျှင် ကြိမ်းမောင်း၊ မကြိမ်းမောင်းလျှင်လည်း ဆဲဆိုနေ၏။ ဆရာကတော်၏ သံယောင်လိုက်ကာ ကျန်သောကျောင်းသားများကလည်း ခွေးချေးအား စကားပြောလျှင် နှိမ်၍ ပြောတတ်၏။

ခွေးချေးသည် ဆရာသင်ပေးသော သင်ခန်းစာများကို အခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျက်မှတ်ရသည် မရှိပေ။ တစ်အိမ်လုံးအိပ်မှ အလုပ်အားလပ်သွားသည် ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်များ တွင် သာ ကျက်မှတ် ရလေ၏။ ဒေါ်ထွေးကြီးမှာ ဟင်းချက် လွန်စွာကောင်း၏။ သူသည် ဘိန်းစွဲနေသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ဘိန်းမစားရသည့်အဆုံး၌ ထိုခေတ်က ရောင်းချသော ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးတစ်မျိုးကို စား၏။ ထိုဆေးတွင် ဘိန်း အနည်းငယ်ပါလေ၏။ ထိုဆေးမှာ ဦးဝိရိယဆိုသော ဆရာကြီးတစ်ဦး ထုတ်သည့် ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးပင် ဖြစ်၏။

ဒေါ်ထွေးသည် ဦးဝိရိယ၏ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးကို အစဉ်သဖြင့် ဆောင်ထားတတ်၏။ ထိုဆေးကို သောက်ပြီးလျှင် တိုင်ကိုမှီ၍ မှိန်းနေတတ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဆရာ၏ သားကလေးသည် ...

"ဒီအဘွားကြီး ဘိန်းမှိန်းနေပြန်ပြီ ..."

ဟု ဆိုကာ ကြက်မွေးဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ထွေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အစဉ်သဖြင့် အရှိုးရာ များ ရှိနေတတ်၏။ သားဖြစ်သူက မရိုက်လျှင် အမေဖြစ်သူက ရိုက်လေ၏။

ဆရာကတော်သည် ဒေါ်ထွေးအား ရိုက်ရုံနှင့်အားမရဘဲ ဆရာ့ကိုတိုင်လေ့ရှိသေး၏။ ထိုအခါတွင် ဆရာသည် သားရေခါးပတ်ဖြင့် ဒေါ်ထွေးအား ရိုက်နှက်၍ ဆုံးမပြန်၏။ ဦးဝိရိယ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးပြတ်သွားလျှင် ဒေါ်ထွေးသည် ခွေးချေးအား ဝယ်ခိုင်းလေ့ရှိ၏။ ခွေးချေးကလည်း သနားသောကြောင့် ဝယ်ပေးလေ့ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ထွေးသည် ခွေးချေးကို လွန်စွာချစ်လေ၏။ ဒုတိယ

ဒေါ်ထွေးချစ်သောသူမှာ ရှုရိန် ဖြစ်၏။ ရှုရိန်သည် စကားမပြောတတ်သော်လည်း လက်မှုပညာ လွန်စွာကျွမ်းကျင်၏။ ပိတ်စကလေးများ ဖြင့် ပန်းပွင့်ကလေး များ ပြုလုပ်တတ်၏။ လုပ်ပြီးသော ပန်းပွင့်ကလေးများကို ဈေးရှိဆိုင်များ တွင် သွား၍ သွင်းတတ်၏။ ရှုရိန်လုပ်သော ပန်းပွင့်ကလေးများမှာ ဈေးကောင်းရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှုရိန်သည် ငွေပြတ်သည် ဟူ၍ မရှိလှပေ။ ပုလဲပုတီးထိုးထားသော သူ၏ အိတ်ကလေးတွင် အစဉ် သဖြင့် ငွေကြေးများ ဖောင်း၍ နေတတ်၏။ ဒေါ်ထွေးဆေးပြတ်သွားသောအခါ ရှုရိန်က ငွေထုတ်ပေး၏။
          ခွေးချေးက   ဝယ်ပေးရ၏။   ဒေါ်ထွေးအင်္ကျီများ ပြုစုတ်သွားလျှင်လည်း ရှုရိန်က ဖာထေးချုပ်ပေးတတ်လေ၏။ ခွေးချေး၏ အင်္ကျီ လုံချည်များ စုတ်ပြုလျှင်လည်း ဖာထေးချုပ်ပေးတတ်၏။ ထိုသို့ လုပ်ပေးသည် ကို ဆရာကတော်ကမြင်လျှင် ရှုရိန်၏ ခေါင်းကို ဒေါင်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လှေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ခေါက်ရုံနှင့်အားမရ -

"နင်က နင့်လင်မို့လို့ လုပ်ပေးတာလား..." ဟု

ကြိမ်းမောင်းတတ်သေး၏။ ရှုရိန်သည် မည်သို့မှ ပြန်၍ မပြောဘဲ ငိုရုံပင် ငိုနေတတ်၏။

တစ်ခါတွင် လည်း ခွေးချေးသည် အိမ်အမိုးပေါ်သို့တက်၍ အမိုးဖာရာ အမိုးပေါ်မှ ပြုတ်ကျ၍ ပေါင်တွင် ဝါးခြံ စည်းရိုးစူးသွား၏။ ထိုသို့ဖြစ်သွားသည် ကို မကြည့်ရက်သော ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန်က ဆေးထည့်ပေးကြ၏။ ပတ်တီး စည်းပေးကြ၏။ ဤကဲ့သို့ပြုလုပ်ပေးသည် ကို မြင်သွားသော ဆရာကတော်က ဒေါ်ထွေးကို ကြက်မွေးဖြင့် ရိုက်၏။ ရှုရိန်ကိုလည်း ရိုက်၏။

"နင်တို့ နှစ်ယောက်က ဘာအကဲပိုနေတာလဲ၊ ဒီဝါးခြမ်းလေးစူးမိ

တာ ဘာဖြစ်မှာ လဲ..."

ဟု ဆူပူလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင် ဟန်စိန်ဆိုသော ကျောင်းသားကလေး မြို့ထဲသွား၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးအပြန်တွင် ကားပေါ်မှ ကျကာ ဒူးပြဲလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော်ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်၍ ပတ်တီးစည်းပေးလေ၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးရုံ မျှမက လာရောက်၍ မကူညီရကောင်းလားဟု ဆိုကာ ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန်ကို ဆူပူလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးက...

"ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒူးကလေး ပွန်းသွားတာပါ။ သူက အဖြစ်သည်းနေတာပါ"

ဟု ခွေးချေးကို ပြောပြလေ၏။ ခွေးချေးက နားမလည်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ထွေးက...

"ဘာဖြစ်လို့ အဖြစ်သည်းလဲ သိသလား၊ ဟန်စိန်က သူ့အိမ်ပြန်ပြီး ပြန်လာရင် လက်ဆောင်တွေ ပါလာ တာကိုး"

ဟု ပြောလေရာ ရှုရိန်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လေ၏။ ခွေးချေးကမူ နားထောင်ရုံသက်သက် နားထောင်နေလေ၏။ ခွေးချေး၏ ငယ်စဉ်ဘဝသည် ဤသို့လျှင် စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာများ ဖြင့် အစပြုခဲ့သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

* * * *